

„Élj vidéken!”

Vidéki fiatalok a vidégről - tabuk nélkül.
Ezt neked is látnod kell!

II. évfolyam 2. szám
2015. október

LEÁNY

a vidéki csajok magazinja

Akkor és Most

Mosogatógép? Kút, vödör, víz... kissé macerásabb a dolog

VIRTUÁLIS
FALU

Második Hullám
Vidéki Ifjúsági Szövetség

AGRYA
Ifjúsági Szövetség

Gasztro

„Kis onokám, az öreg asszonyok is szokták csinálni!”. Ezzel a mondatával nyomatékosította, hogy ellentmondást nem fogad el, és úgy kell csinálnom, ahogy Ő most mondja, mert az úgy jó.”

Portré

„...a gazdálkodást, és a „polgármesterséget” is csak szívvel lélekkel lehet csinálni”

Tartalom

ÉLETMÓD – Így élünk vidéken

- Paraszt jóga
- A lekvár varázsa
- Ahol édesebb a meggy, mint máshol a cseresznye

PORTRÉ – Legyen sikk a vidéki élet

- A vidéki nők egy gyöngyszeme

IFJÚSÁG – A tettek beszélnek

- Falusi Fiatalok Faliúságja

AKKOR ÉS MOST – Régi praktikák, modern technikák

- „Bezzeg a mi időnkben...!”
- Vivát, Ifjúság!

x	KULTÚRA – Cirokhegedű	x
	- Deresre húzták az újasszonyt Őrtilosban	
	- Kulturális nyugtalanság „Paraszt Párizsban”	x
	GASZTRO – Falusi gasztronauta	x
x	- Kulináris érdekesség a Dél-Alföld szívéből	
	- Az örök kedvenc: vakaró	x
x	LOVE STORY – Szerelmi lélekpulcsi	x
x	- Régmúlt udvarlási szokások	
x	HOROSZKÓP – Mit jósol a vidéki égbolt?	x
	HUMOR – Vigyorsarok	x
	- Totó, nyereményjáték	x

Kedves Olvasó!

Igen, megint mi vagyunk! A vidéki leányok magazinjának második számát tartod a kezvedben. A hangulata a régi, de csupa-csupa új cikk és téma vár rád a lapokon a vidéki lét hétköznapjaiból. A 20 rovatszerkesztő 365 napjából kaphattok ízelítőt a következő 12 oldalon. Jó szórakozást! Éljétek meg a vidéket!

Szabó-Marcsoz Veronika

Cselekvés és felelősség

Dr. Mikula Lajos - projektvezető

Jelen kiadvány készítője a Virtuális Falu Program harmadik évének a felénél tartunk. A mögöttünk hagyott időben a programba bekapcsolódott fiatalokat igyekeztünk felkészíteni arra, hogy a szűkebb közösségüknek, de ugyanígy a nagyobb közösségnek, a településnek a hasznos tagjai legyenek. Igyekeztünk átadni mindent, ami az önálló cselekvéshez kell. Eddig tart a szervezők felelőssége és feladata. Ami a program vége után következik az lesz az igazi próbája a közös munkának. Ekkor derül majd ki, hogy megértették, megérezték-e a résztvevők azt a felelősséget, ami egy falusi fiatalnak van a saját települése iránt. Mert ez a felelősség vitán felül áll. Látható, érzékelhető, benne van a levegőben, hogy a legtöbb falusi közösségnek szüksége van a friss erőre, a friss gondolatokra, a cselekvő lendületre. Jobban szüksége van, mint korábban bármikor. Kifelé megy ugyanis a közösségi életből egy generáció, akinek természetes volt az együttes munka, a közösségi cselekvés. Lehet, hogy már bele is fáradtak ebbe, de a zömmel a rendszerváltás és az Internet előtti korban felnőtt generációknak sokkal nagyobb a felelősség érzete, mint a most felnövekvő okostelefont bővíző átlag fiatalnak. A most megélt korban egyértelmű előny egy településnek, ha meg tudja tartani a fiataljait, ha van olyan helyben közöttük, aki egy-egy ifjúsági közösség vagy program élére áll. A Virtuális falu Program, de ez a kiadvány is ebben a nem könnyű döntésben igyekszik segíteni. Legyenek olyan fiatalok a magyar falvakban, akik magukra merik venni a cselekvés felelősségét. Mert cselekedni felelősség!

Identitás – célok

Ahhoz, hogy a fiatalok törekvései illeszkedni tudjanak a településük működési struktúrájába, előbb azt meg kell ismerniük és érteniük, át kell látniuk annak egységét. A Virtuális Falu Program részben ehhez nyújt segítséget, iránymutatást. Nagy felelősséggel járó kérdés számunkra is, hogy ezek a fiatalok lakóhelyükön, kicsit magukra hagyatottan, hogyan tudják céljaikat megvalósítani a megfáradt és többnyire bizalmatlan társadalomban. Környezetükben élők, részben a torzuló értékrendeknek köszönhetően, már lemondtak arról, hogy település szintjén és/ vagy egyszemélyükben „láthatóvá váljanak” (újra), legalább a saját környezetükben, és ne egymástól elidegenedett közegben kelljen élniük. A cselekedni vágyó fiatalok pont az utóbbiakat helyezik előtérbe, változtatni szeretnének mindezekben, mert ez által találják meg Ők maguk is céljaikat lakóhelyükön. Ezek a célok fontosak, mert a fennmaradást jelentik, legyen szó települési- vagy egyéni fejlődésről, értékekről, gyökerekről vagy bármiről.

Mindezek okán az utóbbi egy projektévben kiemelt helyen állt a fiatalokat támogató helyi polgárok, civilek, döntéshozók, vállalkozók egymásra ébredésének, a közöttük lévő kommunikációnak elősegítése. Cselekedeteik egymásra ható viszonyában céljaik is azonosak: gyökereik megóvása és ez által az identitásuk megőrzése a múlt tiszteletében és a jövő reményében, melynek zálogát jelentik a helyben élő fiatalok.

Kiadványaink mögöttes tartalmában ez mind mind megjelenik. A kiadványokat, a legapróbb részletükig, maguk a fiatalok állítják össze. Írásaik tükrözik elköteleződésüket lakóhelyük irányában, melyeket támogatnunk kell. Játékos írásaik mögött komoly gondolatokat fogalmaznak meg, melyek közül a legfőbb: mit is jelent vidéken élni együtt a vidékkel. Ennek színeit mutatják meg a fiatalok cikkei, melyek olvasgatásához élményekkel teli barangolást kívánunk!

László Anita - program koordinátor

Leány, a vidéki csajok magazinja

Kiadja: Fiatal Gazdák Magyarországi Szövetsége – AGRYA
A kiadásért felel: László Anita program koordinátor
Cím: 1138 Budapest, Váci út 134/C. VI/28.
Telefon/ Fax: 06 1 3200 429
E-mail: agrya@agra.hu
ISSN 2064-6461

Főszerkesztő: Szabó-Marcsoz Veronika, Virtuális Falu Program résztvevő

Vezetőszerkesztő: Czifra Szilvia, újságíró

A rajzokat készítette: Petrovszky Anett Ágnes, Virtuális Falu Program résztvevő

Csapatunkkal a következő e-mail címen tudsz kapcsolatba lépni:

mhvisz@mhvisz.hu

A kiadvány megjelenését a

Nemzeti Együttműködési Alap támogatta.

Paraszt jóga

Sok helyütt olvasni, hallani az irodában ülők nyaki, háti és egyéb fájdalmaikról, az ergonómiusan kialakított eszközökről, gurulós székekről. Ilyen panaszai azonban nem csak az ülő munkát végzőknek lehet...

Jelen cikkünkben a rendszeresen földeken dolgozóknak, illetve a vidéki kalandoroknak kívánunk

segítő jobbot nyújtani egy-pár könnyedén, gyorsan kivitelezhető gyakorlattal, amikhez nincs szükség futópadra, szobabiciklire sem. Ezek feldobják a sokszor monoton munkát, így megnövelve a teljesítményt, illetve megóvnak a testi-lelki bajoktól.

LEÁNY

a vidéki csajok magazinja

ÉLETMÓD – Így élünk vidéken

Régi praktikák, modern technikák

A gyakorlat mellyel igazán felvértezheted magad: **HŐS PÓZ (virabhadraszana)**. Az ászana erősíti a harcos kapamester szívét, légzését, ízületeit, törzsének izmait, tartásjavító, állóképességet ad az egész testnek, felkészít a nehezebb álló gyakorlatokra. Elvégzése után a gomok nem tudnak ellenállni neked!

Itt a megoldás, ha valami feldühít munka közben: **FAÁLLÁS (vrksaszana)**. A gyakorlat tartás- és egyensúlyérzetjavító, erősíti a lábakat, higgadtságot ad. Ezt az ászanát nagy melegben ajánlott széles törzsű, csinos fák társaságában végezni. A kitartóbbak akár versenyre is kelhetnek ez utóbbiakkal...

A sok előrehajlás (pl.: répa-szedés) után kiváló: **TEVE PÓZ (usztrászana)**. Ezzel nyújtjuk a test elülső részét, miközben erősítjük a láb és a törzs izmait, javítjuk a szervezet anyagcseréjét, emésztését és méregtelenítését, nem mellesleg igazán különleges élmény az Alföldön tevé látni, hát még azzá válni...

Bár a keletiek nem jegyzik, de a gerinc igazán gyors és kíméletlen kiroppogatóját sem hagyhatjuk ki: **SÓTÓRÉS**. Testi hatásain túl kiváló közösségteremtő erővel rendelkezik.

Kedves Jógik (jóga művelője - szerk.)!
A földeken nyugodtan lélegezhetünk jó mélyeket és csinálhatunk nagy helyigényű mozdulatsort, hiszen nem kell tartanunk a szomszéd számítógép-nél ülő kollégák furcsa pillantásaitól...

Kispéter Anett,
Baráth Anca,
Tóth-Deme Anett

A lekvár varázsa

Ha a nyár utolsó éjszakáin, hajnalain sétálunk Szatmárcseke utcáin, különleges érzése támad az embernek. A csendet, nyugalmat és sötétséget a házak udvaraiból kiáramló kellemes vibrálás töri meg.

A legtöbb porta udvaráról vidám kacajok, felszabdult beszélgetések foszlányai és a szorgos munka zörejei szűrődnek ki. Olyan illat lengi be a balsamos levegőt, ami semmi máshoz sem fogható, a szilvalekváré. Talán különösen hangzik, de a szilvalekvár számomra sokkal többet jelent az elkészítésével járó munkánál. Valami, ami egyszerre testesíti meg a tradíciót, az otthont, a közös munkát és a boldog pillanokat is.

Ez az étel több száz éve elengedhetetlen a magyar ember

konyhájából. Manapság kevesebbekhez juthat el az igazi, hagyományos módon készült finomság, de a szatmári térségben még mindig nagy hagyománya van az otthoni lekvár főzésének, olyan módon, ahogy felmenőink is készítették. Augusztus végén

ponyvák kerülnek a főképp „nemtudom” szilvafák alá, ami után a termés rézüstbe vagy agyagból rakott katlanba kerül, ahol folyamatos, éjszakán át tartó keverés mellett minden adalékanyagtól és cukortól mentes végtermék készül.

A nagyközönség számára Szatmárcsekén 16 éve Lekvárfőző Fesztivál keretei között elevenítik fel a hagyományos lekvárfőzés fortélyait. Ilyenkor két napig 25-30 nemzetközi csapat versenyez a legfinomabb szilvalekvár címéért.

A lekvár nagy erővel bír: leghatásosabb eszköz székrekedés ellen, de az egészségre jótékony hatása mellett közösségformáló ereje is van. A fesztiválon a közös munka ismeretleneket tesz barátokká, az otthoni munkálatok során pedig szomszédok, rokonok gyűlnek össze tovább ápolva a hagyományt és átadva azt a fiatalabb generációnak. Az évek során a hajnali munka alatt szüleim meséltek sosem hallott régi történeteket, megtapasztalhattam, milyen az, amikor a városi barátaim szemében látom, hogy a tájjal együtt, hagyományainkba is teljesen beleszerettek és megtapasztalhattam azt, milyen, amikor a gyerekkori barátaimmal fáradtan egy lekvárfőzésről haza úton, betértünk egy másik udvarhoz, ahol szintén elkelt a segítség, mert csak ketten voltak ébren. A segítségnyújtás mellett még egy reggelig tartó jó hangulatú bulit is sikerült összehoznunk a házigazdákkal.

Az emlékek változóak, de egy biztos: ha valaki egyszer részt vesz egy igazi lekvárfőzésen, garantáltan visszavágyik majd és azt a bizonyos illatot is fel fogja ismerni, száz közül is.

Ahol édesebb a meggy, mint máshol a cseresznye

A Kiskunság közepén, Szankon, régóta él a mondás, hogy „Nálunk édesebb a meggy, mint máshol a cseresznye”. Hogy ezt bizonyítsák a helyiek, nagyobbat mertek álmodni, mint egy egyszerű falunap, ugyanis 2009-ben itt jött létre a térség turizmusfejlesztési koncepciójába is jól illeszkedő Méz- és Meggyfesztivál, mely mára már egy nagy médiavisszhangnak örvendő országos gasztronómiai rendezvénné nőtte ki magát.

A rendezvény e két helyi terméket, a kiváló homokos talajon termő zamatos meggyet és a selyemfűből készített helyi mézet és annak termelőit népszerűsíti. Az időközben két naposra bővült rendezvény legnagyobb hősei azok az önkéntes asszonyok, akik már hetekkel a fesztivál előtt készülnek, magoznak, kavarnak, nyújtanak, gyúrnak, porcukroznak, hogy a több ezer kilátogató mind megkóstolhassa meggyből és mézből készült süteményeket, lekvárokat, szörpöket, bó-

lét vagy a híres szanki kézműves konyakmeggyet és édes szájjal térhessen haza. De nem csak a

pocakunkba jut a mézből és meggyből, hanem a rekordok könyvébe is! Szank minden évben egy újabb Guinness-rekord kísérletre vállalkozik, részt vehetünk már a 2 000 méter hosszú mézmadzag húzásában, szemtanúi lehettünk a 4,4 méteres mézes-meggyes lángos elkészítésének és közösen elfogyaszthattuk a 10 000 gombóc mézes-meggyes fagyalaltot. A rendezvény csúcspontja a szépségkirálynő választás, melyre több ezer látogató érkezik, hogy megtudja, ki birtokolhatja egy évre a Meggykirálynő koronáját. A mézes-meggyes programok mellett a napjainkban népszerű sztárfellépők szórakoztatják a vendégeket. Vége egy fesztivál, ahova elhívhatjuk barátainkat és nem nekünk kell a szomszéd településre utazni, ha egy kis szórakozásra vágyunk!

A vidéki nők egy gyöngyszeme

- „Halló, szia Szandra, nem zavarlak?”
- „Helló! Várj, leállítom a traktort, épp szántok.”

Ez volt annak a telefonbeszélgetésnek a kezdete, amikor időpontot egyeztettem Sándor Szandrával, Nógrád megye egyik gyöngyszemével. A helyszín Nógrád megye, a Cserhát szívében fekvő Alsótold. Szeretem az ide vezető utat. Húsmarhák legelésznek a kisborjaikkal a lankás legelőkön, a dombok között átnézve a távolban látszódik a Hollókői vár, akáccillat van, napsütés, a lovak a fák árnyékában hűsölnek.

De hol van Szandra?
Nem könnyű megtalálni, mert alanyunk fiatal gazda, polgármester és családanya egyszemélyben. Mindez 28 évesen.

Portré

Protovin Timi, Szabó-MarcsoK Veronika

Legyen sikk a vidéki élet

M.V.: Sokfelé irányítod a figyelmed, de mi a legfontosabb? – kezdtem az érdeklődést

S.Sz.: Természetesen a családom, a gyerekek. Két kisfiam van és egy nagy férjem. – viccelődik Szandra

M.V.: Hogyan egyezteted össze a feladataidat, hogy mindenhol helyt tudj állni?

S.Sz.: Szervezés kérdése. Igaz, hogy polgármester vagyok, de volt rá példa, hogy átvállaltam a falugondnok szerepét és én vittem a gyerekeket a falubusszal a szomszédos településre óvodába, iskolába. Addig is együtt voltam a fiaimmal.

M.V.: Apropó, mennyire változott meg az életed azáltal, hogy a falu első embere lettél? Mit adtál fel emiatt?

S.Sz.: Feladnom, szerencsére, semmit sem kellett. Környezetgazdálkodási agrármérnök szakon diplomáztam 2010-ben, de az államvizsgára már nagy pocakkal érkeztem. Két év múlva megszületett a második fiam is. Ugyanabban az évben, 2012-ben pályáztam és nyertem a fiatal mezőgazdasági termelők elindítására kiírt pályázaton, és azóta mezőgazdasági vállalkozóként tevékenykedem. Számomra nem szégyen, ha valaki kaszál, vagy éppen trágyát hord. Az, hogy mindezt polgármesterként teszem, nekem nem furcsa, és nem összeegyeztethetetlen. Becsülöm azt, aki dolgozik. A gyerekeket is úgy nevelem, ahogy a mondásban is van: „ne halat fogj neki, hanem tanítsd meg horgászni”.

De a gazdálkodást, és a „polgármesterséget” is csak szívvel lélekkel lehet csinálni. Már-már

közhely, de így igaz: nincs ünnep, vagy hétvége, ha munka van, akkor menni kell. Eszerint éltem eddig is, és büszke vagyok arra, amit elértem, hiszen sokat dolgoztam azért, amim van. Meg kell említenem, hogy sokat segítettek a szüleim és a férjem.

M.V.: A férjed is vállalkozó. Te is besegítesz neki?

S.Sz.: Hogyne! A múlt évben például C+E kate-

góriás jogosítványt szereztem, hogy teherautót is tudjak vezetni, ha kell. De a mezőgazdasági munkákat is közösen végezzük, szántok, vetek, kaszállok, ami éppen aktuális. Amikor hívtál, akkor is pont szántottam. A gyerekek meg ott aludtak mellettem a traktorban. Szeretnek traktorozni, legtöbbször jönnek velem.

M.V.: Ez aranyos, látom magam előtt ezt az idilli

képet rólatok... Van hobbid? Hogyan kapcsolódsz ki a mindennapokban?

S.Sz.: Lovagolok. A kedvenc szabadidős tevékenységem. A ló-szeretet nálam már nagyon régen kezdődött, és a mai napig tart. Emlékszem, amikor megvettük az első lovamat, akkor 14 éves voltam. Onnantól kezdve felelősséget kellett vállalnom egy állat iránt, ami nem egy bicikli, amit télen betolok a garázsba. Ha esett a hó, vagy fújt a szél, akkor is enni kellett neki adni. Így tanultam meg például kaszálni. Mások már diszkóba jártak, én pedig lovaglással töltöttem a tinédzser koromat, takarmánygyűjtéssel a nyaramat. Amit persze nem bánok, mert sokat tanultam a munkáról, felelősségről.

Elvégeztem egy lovastúra-vezető tanfolyamot is, mert az a tervem, hogy összekötöm a kellemesét a hasznossal és lovastúrákat szervezek majd a környéken. Bár nem tudom, hogy mikor lesz rá időm...

M.V.: Tervek! Milyen célokat szeretnél elérni a falu érdekében?

S.Sz.: A pályázati lehetőségeket maximálisan ki szeretném használni, és az önkormányzat tulajdonában lévő épületeket szeretném felújítani, amivel munkahelye(ke)t is teremtünk majd. A célom az, hogy szépen, apró lépésekkel halad-

junk afelé, hogy a településünk népességmegtartó ereje növekedjen.

„Barnika, mindjárt megy Anya, játszatok még egy kicsit az öcséddel!”

mert a sikerhez vezető út sok áldozattal és kockázattal jár. De nekem eddig megérte kockáztatni és lépni.

Van egy kedvenc idézetem Joe Arthur Barker-től:

M.V.: A srácok már unják, hogy feltartalak. Van valami, amit zárszóként mondanál?

S.Sz.: ...hogy mindenki előtt ott a lehetőség, csak élni kell vele. A fejünkben dől el, hogy éljük a megszokott hétköznapokat, vagy sikeresek akarunk lenni. Sajnos sok mindenki fél lépni,

„A cél cselekvés nélkül csak álom, a cselekvés cél nélkül csak időtöltés, a céllal történő cselekvés megváltoztatja az életedet.”

Ezzel az idézettel zártuk a beszélgetést a Portróvát főszereplőjével, Sándor Szendrával.

Falusi Fiatalok Faliújságja

Különleges Színhátszó Kör Kétsopronyban

Valljuk, be mindenki szeretné egyszer uralni a színpadot és kipróbálni milyen az, amikor mindenki nekem tapsol. A próbák, a jelmeztervezés, a fellépés mind olyan energiabombát tud adni, amely felér egy jó nagy adag csokoládés fagyival.

Kétsoprony általános iskolájának egy különleges és semmi esetre se hagyományos színhátszó csoportja van. A két éve alakult csoport tagjai és száma folyamatosan változik, de mindig egy kemény mag tartja össze a kört. Azon kívül, hogy minden évben egy-egy a csapat korosztályának megfelelő előadással áll a színpadra számos olyan rendezvényen vesznek részt, amely által új élményekkel lesznek gazdagabbak. Volt, amikor kint a ligetben tartották a próbákat, vagy épp a sportpályán táncoltak és gyakorolták a soron következő előadás jeleneteit. A falu adta „színpadokon” mind felléptek és szint

vittek a mindennapokba.

A legemlékezetesebb fellépés minden bizonnyal az az ünnepi előadás, amelyet a helyi Idősek Karácsonyán adtak elő. A frappáns tót szavakkal tűzdelt rövid jelenetek nagy hahotázást eredményeztek. Minden résztvevő kacagott a gyerekek előadásán, amelynek egyetlen célja volt: adni egy kis napfényt a téli ünnepek előtt.

Petrovszki Netti

Ifjúság

A tettek beszélnek

„Zárd a napot futással”

Nincs is annál jobb, amikor sportcipőt húzunk és nekivágunk a földútnak naplementekor, hogy fussunk egy kicsit. Ilyenkor élvezem én személy szerint a legjobban azt, hogy eggyé válok a természettel. A mozgás öröme feledtet minden rossz dolgot, motivál, fejleszt és kikapcsol.

Községemben nagy hagyománya van a futásnak, a sportnak. Elsőként 1996-tól augusztus 20-án reggel 9-kor elindult egy úttörő mozgalom, hogy együtt fusson a falu. Azóta töretlenül ez a legjobban várt eseménye az évente megrendezésre kerülő Szent István Falunapoknak, Kétsopronyban. Már nemcsak a faluból, hanem a környező településekről és városokból is érkeznek a mozogni vágyók. Pontosan annyi métert futnak, ahány évet írunk, tehát az idén 2015-öt métert. A díj mindig egy póló, amely minden méretben van az apróktól a nagyokig. Minden évben közel 450 pólót szoktak rendelni, de ez sosem bizonyul elégnek. Óriási az öröm és lelkesedés ilyenkor és mindenki büszkén teszi meg a távot. Van aki babakocsival, van aki fogva gyermeke kezét és van aki teli torokból szurkol a futóknak.

Idén harmadik alkalommal várják Kétsoprony községben a mozogni vágyókat a „Zárd a napot futással!” program sorozatra a szervezők. Ilyenkor a hét 5 napján este fél nyolckor mindenki fut, aki szeretne és ezzel készülünk közösen az augusztus 20.-ai falufutásra.

Az óvodásoktól kezdve egészen a nagyszülőkig mindenki, aki csak szeret mozogni és ideje engedi eljön és együtt zárják a napot futással.

„Bezzeg, a mi időnkben...!”

Képzeljétek! Valami őrült furcsát álmodtam! Reggel, mikor felébredtem, egy teljesen ismeretlen helyen találtam magamat.

Először a mosdót kerestem, de ahogy a szobában botorkáltam, egy állványba ütköztem, rajta egy lavór. Húúú, hideg vizes mosakodás! Egyenesen a kútról! Na, ettől rögtön feléledtem. Majd úgy, ahogy voltam, magamra kötöttem egy fehér szoknyát, s a kezembe nyomtak egy kosarat, hogy etessem meg az állatokat. Mezítláb indultam az udvarra, kissé bök, kissé szúr, a fű harmatos, és veszélyesen közeledik a gazdasszony kakasa. Na, ezt is megúsztam, s a reggeli teendők után nekiláthattam az ebédnek. A krumplipucolással még egészen jól boldogultam, de a tűzgyújtás sehogyan sem sikerült. Csupa füst lett a konyha, a korom szanaszét repkedett. Gondoltam, bedobom a ruhámat a mosógépbe, egy kis mosószer mindent megold. A következő információ: a legközelebbi „mosógép” a falu végi patak, mosószer helyett pedig csak jó erősen kell

Akkor és Most

Régi praktikák, modern technikák

Szanka Pisti,
Csapó Zsuzsi,
Napkori Móni

dörzsölni a ruhát. A nagy dörzsölésnek valóban meglett az eredménye: a ruha fehér, a kezerről a bőr gyakorlatilag eltűnt. Jaj, az ebéd! Futás haza, halkán rottyog a paprikás krumpli, gyors csomagolás, hisz a család az aratókkal gyűjt, várják az ebédet. Egész jól sikerült, bár a sötét egy kissé eltúloztam. „Szerelmes a szakácsné?!”-Hát, persze, már gyűlik a ládában a kelengye, csak ne kellene annyit bökdölni azzal a fránya tüvel! Miért nem vásárol be a menyasszony valamelyik áruházban, most is akció van a plázában. Szóval az ebéd! Már csak a romokat kell eltakarítani! Mosogatógép? Kút, vödör, víz... kissé macerásabb a dolog. Ja, és el is törölgessem? Minek, megszárad maga is! Feleselés nincs (úgyisincs kivel), még egy kis felmosás... Na, ezt nem feledem! Négykézláb a padlón, csúszok-mászok, nyúlkálok a koszos vízben. De legalább senki nem látja a közösségi oldalon! Estére aztán kicsit összekapom magam, a lányokkal a bálba készülünk. Egész csinos ez a blúz, csak az a sok szoknya ne lenne ilyen nehéz. Ja, és miért kell engem kí-

sérgetni a bálba? A fejemre valami díszes izét kötnek, s azon nevetgélnek, hogy benne ne maradjak (Pártában ne maradj, lányom!). Én le is venném, mert szorít kissé, de a szabály az szabály: majd ha bekötik a fejem. Ezt nem igazán értem: ki? mikor? és miért? Nem fáj az én fejem! ...

Vagy mégis! Ilyen fejfájással ébredni! A borogatás használt, már nincs is lázam! Eltűnt a füstös konyha meg a sok szoknya. Micsoda megkönnyebbülés! Anyu, ma nem megyek suliba! Csak bízd rám a mosást és a mosogatást! Megoldom, hisz gyerekjáték az egész!

Fotókat készítette: Szikszai Cintia • Helyszín: Füle, Tájház
Közreműködtek: Keöves Zsuzsanna, Nagyné Tippel Márta, Sándorfi Dorina, Csapóné Máthé Zsuzsanna

Vivát, Ifjúság!

Szépen lassan bekúszott az este, csend és nyugalom tölti meg a középkori sáttortáborunkat. Koradélután óta folyamatosan esik az eső, nyakig dagonyázunk a sárba, hideg van, fürdésre sincs lehetőség, éhesek is vagyunk, a kedvenc udvarhölgyi ruhám is térmagasságig inkább fekete a sártól, de még is boldogság tölti meg a szívem, mert itt vagyunk! Hogy miért is jó ez nekünk?

Sokan feltették már ezt a kérdést, és néha én magam is elgondolkodom rajta! Miért fontos számunkra ennyire az, hogy egy – egy rendezvény idejére „jelmezt” öltünk és visszacsöppenjünk a középkorba?

Ilyenkor mindig az első visegrádi fesztiválon szerzett élményem jut eszembe, amikor egy Down szindrómás kislány oda futott hozzám, megfogta a kezem és fennhangon kiabálta a szüleinek, hogy „Segíték a hercegnőnek felmenni a lépcsőn!”. A kis ártatlan nagy szemekkel figyelte, amit mesélek közben és nagy mosollyal nyugtázta az új ismerteket. Vagy amikor a fiatalok megnézik, kezükbe veszik a fegyvereket és csillogó tekintettel isszák minden egyes szavunkat, és látszik rajtuk, hogy minden egyes kis történet morzsával egyre közelebb hozzuk őket a történelmünkhöz.

A csapatunk, a szentesi Hunyadiak Örökében Történelmi Hagyományörző Egyesület egyik főcélja, hogy a fiatalokat és az érdeklődő felnőtt gyerekeket minél közelebb hozzuk a dicső múltunk elfelejtett emlékeihez, értékeihez. Évek óta folyamatosan szervezzük meg nagy sikerrel az úgynevezett apród-képzéseket illetve nyári táborokat, ahol nem csak a tradicionális vívás technikákkal, és a történelemmel ismerkednek meg a résztvevők, hanem a kor érdekességeivel és hitvilágával.

De akkor is maradt még egy nagy kérdés! Miért pont a középkor, ahol elnyomták a nőket? Meglátásom szerint ez is csak egy ugyan olyan tévhit, mint hogy ha leesik egy páncélos a lováról, nem tud felkelni, miközben cigánykerek is tud hányni egy lovat a vértetében. A lovagiasság eszménye, a becsületességre, a tiszteletre, az egymásra figyelésre és együttműködésre tanít minket, így kovácsolva egy nagy és szoros családdá ezt az egyesületet.

A Magyarországi Tájház-szövetség felhívására csatlakozva a 3 Szelence Hagyományörző Egyesület megálmodta, hogy régi népi lakodalmat idézünk meg erre az alkalomra.

A helyszín tavaly nyáron létrehozott tájházunk volt kis falunkban, Órtilosban, ami Dél-Somogyban, a Dráva és Mura összefolyásánál bújik meg. Menyasszonynak engem választottak, mint az egyesület legfiatalabb lány tagját, vőlegény pedig egyik tagunk fia lett, akivel még személyesen nem ismertük egymást. Tréfálkoztak is ezen, hogy úgy történik, mint 50-60 éve, a szülők adják össze a fiatalokat. Kihívásnak tűnt az is, hogy legalább 8-10 ifjút meggyőzzünk széles-szoknyás illetve kalapos viseletben vállaljon koszorúslány-vőfély szerepet. A kellékek, viseletek összegyűjtése komoly kutató és varró munka volt, régi esküvői menet fotója adta a támpontot az összeállításához. Fehér berliner kendő, mirtuszko-

szorúk, kasmír rakott szoknya, fehér kötény volt a lányokon, fiúkon sötét öltöny vagy mellény, kalap. Kisebb-nagyobb zökkenőkkel, sok szervező, előkészítő munkával elérkezett a nagy nap. Izgalommal öltöztünk fel a végül nagyon szép számú, 6 pár koszorúslány és vőfélyekkel. A násznép a meghívott környékbeli néptánc, népi énekes csoportok tagjai, illetve a helyi civil szervezetek tagjai mellett a vidékről érkezett közönségből állt össze. A Bojtár népzenei együttes kíséerte a menetet, a házaknál a lakosság a kapuból nézte, őket a kínálók kukoréssal (karikába font koszorúszerű kalács) és borral kínálták. A lányos házhoz vonult a vőlegény vezette lakodalmi menet. A kikérés ceremóniája sokak által még soha nem hallott rituálé volt, jókat nevettek a násznagy és a „kertész” (menyasszonyos háznál a közeli rokon- itt az én bátyám) párbeszédén. A kertésztől a kert legszebb rózsaszálát kérjük, aki először egy öreg nénit paprika-koszorúval a fején hoz ki. Szomszéd nénink, a 84 éves Julis néni, vállalta el ezt a szerepet, ami megalapozta a jó hangulatot.

Az elnyílt virág helyett kérnek egy másikat, amikor egy 6 éves kislányt vezetnek elő, mivel ő még csak bimbócska, kéri a kertészt, keressen tovább. Így harmadszorra vezetett ki engem a bátyám. A saját szüleim játszották a szülői szerepet, Édesapám szemébe még könny is csillant, amikor az első vőfély a régi szokás szerinti búcsú szöveget mondta.

Gyönyörű menetet vonult vissza a tájházhoz, ahová nem engedtek be bennünket, három találós kérdésre kellett megfelelni. Nem voltunk beavtva, hogy melyek lesznek ezek, így volt sok vicces találgatás. Egyik kérdés az volt, ki volt a legboldogabb férfi a földön? A válasz: Ádám, mert nem volt anyósa! A kérdéseket megválaszolva bocsátottak be az udvarba, ahol még sok régi lakodalmi szokás, tánc, finom ételek adtak ízelítőt egy igazi régi paraszti lakodalomból.

S hogy miért húzták deresre a menyasszonyt? A „bíró” felolvasta az ítéletet: először pálinkaivás, majd 10 botütés jár, mivel a nászéjszakán nem volt elég ügyes.

Szűcs Balázs,
Tóth Zsófi,
Napkori Móni

Kultúra

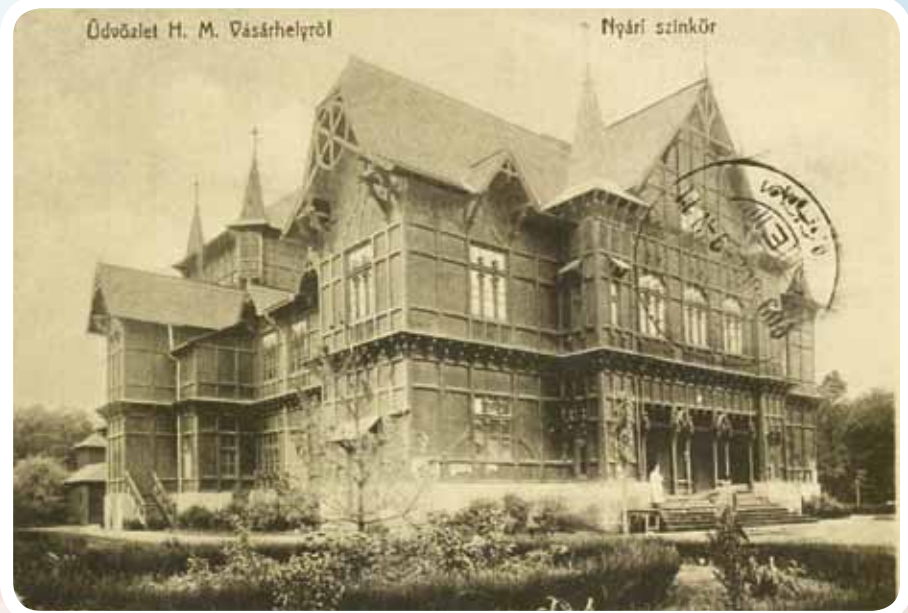
Cirokhegedű

Kulturális nyugtalanság „Paraszt Párizsban”

„Hát addig csúfolták „paraszt Párizs”-nak Hódmezővásárhelyt a budapesti skriblerek, hogy a „paraszt Párizs” hirtelen beszélni kezd magáról, mint a magyar intellektuális forradalom új sánchelye.”

Jegyezte le ezeket a sorokat Ady Endre A Két Párizs című szelvényében, mely nem ok nélkül született, hiszen ebben az időszakban figyelt fel az ország a vásárhelyi újságírásra. A millennium táján furcsa bűnügy tartotta izgalomban a helyieket. Jáger Mari bábaasszonyt és még másik hét vádlottat, azzal gyanúsították, hogy előbb beírták a városban működő temetkezési egyletekbe idősebb vagy gyengeelméjű hozzátartozókat, majd, hogy felvehessék a biztosítási díjat, megmérgezték őket. A „paraszt Párizs” jelzöt először ekkor adta a városnak Bródy Sándor, mint degradáló jelzöt. Bár a városvezetés nem jelentette fel a művészt rágalmazásáért, de az intellektuális háború elkezdődött az újságok hasábjain. Nem meglepő azonban, hogy a mezőváros lakosai egyenrangú félként vívták meg az ütközeteiket az íróval, ugyanis az olvasó népköröknek köszönhetően a 19. század végére nagy szellemi élet indult meg a településen. A társaságok fő feladatuknak az irodalomterjesztést tekintették, a munkájuknak köszönhetően alakultak meg a könyvtárak. Gyakran szervezetek irodalmi színjátzó köröket, tudományos előadásokat, mulatságokat, bálakat, ahol gyakran lobban lángra a szerelem is. A tanyasi környezetben élő parasztság számára az ilyen rendezvények jelentették az egyetlen találkozási lehetőséget és a kulturált kapcsolódást. A környéken több családi legenda kezdődik úgy, hogy a nagyszüleink egy olvasókör által szervezett arató bálon találkoztak először. Mára már nem sok ilyen kulturális kör működik,

a legnagyobb számba Hódmezővásárhelyen, egész pontosan tizenkettő. A helyi kis közösségek egyik összetartó ereje, nagyon sok izgalmas és színes programok szervezésével foglalkoznak, a gyermek játszóháztól kezdve, a véradáson keresztül, a szilveszteri bálorig sok mindennel.

Kulináris érdekesség a Dél-Alföld szívéből

Kinek ne csalna mosolyt az arcára, töltené el kedves emlékekkel a szívét, ha megérzi a házi túróból készült lepény illatát?

Ez az egyszerű paraszti étel az ország összes tájegységében megjelenik, azonban mi Hódmezővásárhelyen egy picit mégis másképp készítjük el. Hogy mi olyan különleges benne? Hogy mitől a „legfőnségesebb étel” a vásárhelyi túrós lepény? A trükk egyszerű, nem cukrosan készítjük.

Tizenéves koromban ismerkedtem meg a sütés és főzés tudományával, tanítóm pedig az én kedves nagypapám volt. Minden évben izgatottan vártam a nyári szüneteket, amikor a mellette szorgoskodhattam és tanulhattam meg az apró fortélyokat, többek között ennek a lepénynek is a receptjét. A mai napig, ha kezembe veszem a fakanalat, eszembe jut a mondása: „Kis onokám, az öreg asszonyok is szokták csinálni!”. Ezzel a mondatával nyomatékosította, hogy ellentmondást nem fogad el, és úgy kell csinálnom, ahogy Ő most mondja, mert az úgy jó.

Bár a recept végtelenül egyszerű, hiszen a tésztát keleszteni sem kell, még is szinte ünnepnapnak számított, ha elkészítette ezt a finomságot. Talán mert az alapja, melytől olyan főnséges ez az étel, az az igazi házi túró, ami csak akkor került a hűtőnkbe, ha Tata ellátogatott valamelyik testvéréhez, mert a boltban vásároltból soha nem készítette el. Így az elkészítését még nagyobb izgalommal vártam, hiszen ilyenkor még többet mesélt a gyermekkoráról, milyen huncutságokat csináltak a testvéreivel, vagy éppen azt, hogyan kellett neki egy libából kilenc emberre ebédet főznie, mert bizony nagypapám már gyermekként is sokat szorgoskodott a konyhában, amíg a többiek a földeken dolgoztak!

Talán nem az igazi és eredeti vásárhelyi sós lepény elkészítését hoztam most el, de a nagypapám tollából származik ez a recept.

És, mint már tudhatjuk, ha az öreg asszonyok is csinálták, akkor rossz nem lehet! :)

Gasztro

Vidéki gasztronauta

Szabó Gergő, Napkori Móni,
Tugyi Brigi

Hozzávalók:

Tésztához:

- 50 dkg finomliszt
- 20 dkg zsír
- 2 dkg friss élesztő
- kb. 1,5 dl tej
- 1 mk cukor
- 1 kis pohár tejföl
- fél evőkanál só
- 1 kis tojás (!)
- zsír és liszt a forma kikenéséhez

Töltelékhez:

- 1 kg tehéntúró (házi!)
- 2 evőkanál rétesliszt
- 1 evőkanál cukor
- 1 kávéskanál só (ízlés szerint kicsit több is lehet)
- 1 tojás + 1 tojás fehérje

Tetejére:

- 1 kis pohár tejföl
- 1 tojás sárgája

Az örök kedvenc: a vakaró

LEÁNY

a vidéki csajok magazinja

Nagyszüleim elbeszélése alapján, a kenyérlángos (vakaró) a régi időkben a gyerekek étele volt. A kenyérsütésből kimaradt tésztából sütötték ellapogatva déd- és üknagyanyáink a kicsiknek, majd tejföllel, fokhagymával, zsírral megkenve ették.

Én először egy hagyományörző fesztiválon kóstoltam meg kb. 10 éve, azóta a család egyik kedvence. Mindnyájan szeretjük, - sajttal, tejföllel, kolbászosan, szalonnával, lilahagymával-mennyei tud lenni. Gyakran sütünk itthon is kenyérlángost, ilyenkor több tepsivel is készül, mindenkinek a saját ízlése szerint. Szeretném nektek egy kicsit modernebb, „házasított” változatát bemutatni. Olcsó, gyorsan elkészíthető, és nagyon laktató.

Hozzávalók (kb. 8-10 főre):

Tészta:

- 1 kg liszt
- 1 csipet só
- 1 csomag élesztő
- 5 dl langyos víz (a tészta állagától függ)
- 1 evőkanál étolaj

Feltét:

- 1 nagy pohár tejföl
- kb. 3-4 gerezd fokhagyma
- 1 kávéskanál só
- 20 dkg császárszalonna (vagy füstölt, esetleg bacon)
- 1 lilahagyma
- 20 dkg füstölt kolbász
- 20-30 dkg trappista sajt

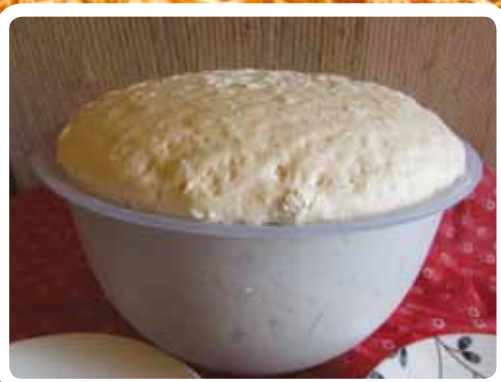
Elkészítés:

A lisztet és a sót összekeverjük, majd hozzáadjuk a 3dl langyos vízben felfuttatott élesztőt, valamint, ha szükséges, még egy kicsi langyos vizet (kb.2 dl-t). A hozzávalókat alaposan összegyúrnuk, 1 evőkanál olajat hozzáöntünk és beledagasztjuk. A tésztát félretesszük, kb. fél óráig hagyjuk kelni.

Amíg a tészta kel, a tejfölt összekeverjük 3-4 gerezd reszelt fokhagymával, 1 kávéskanálnyi sóval. A lilahagymát, szalonnát és a kolbászt felkockázzuk, a sajtot lereszeljük. A megkelt tésztát elfelezzük, kinyújtjuk, megkenjük a fokhagymás tejföllel és ízlés szerint rátesszük a feltéteket, majd megszórjuk sajttal. 180 °C-os sütőben, 20-30 percig sütjük.

Őrizzük meg a régi ízeket és fogyasszuk bátran - a titok a mértékben rejlik!

Jó étvágyat! :)

Régmúlt udvarlási szokások

Rohanó világnak hívjuk a 21. századot. Az emberek sietnek a munkahelyükre, futnak a gyerekért és gyorsan bekapnak valamit egy étkezdében. Mindenki tisztában van ezzel a jelenséggel és mégis nehezen tudnak

változni. Sajnos mindez rányomja a bélyegét az ember által legjobban áhított szellemi, lelki és testi állapotra is: a szerelemre. Mindebben a zűrzavarban egy kis nyugodt szigetet jelenthetne az emberek számára a vidék, ahol

minden egy kicsit nyugodtabb és harmonikusabb.

Vita nélkül nagyon megváltoztak a társadalmi szokások az utolsó évtizedekben, az egyéb szokások mellett, az udvarlási szokások is. Abban az időben falun az évszázadok alatt kialakult és megtartott olyan szokások működtek, amelyek nagyobb hangsúlyt helyeztek a lányok „tisztességére”. A falusi társadalomban arany szabályként működött, hogy egy lánynak, a szüzessége legnagyobb értéke, amit a házasságba vihet. A szülők általában árgus szemekkel figyeltek erre, és a lányok többségének ezt sikerült is megőriznie a férjhez menésig. Az udvarlás, fiú-lány szórakozás szabályai az évszázadok alatt kialakult és megkövetelt formások megtartása mellett zajlottak le. Abban az időben a fiatalok nem rendeztek maguknak diszkókat, parti-

Petrovszki Netti

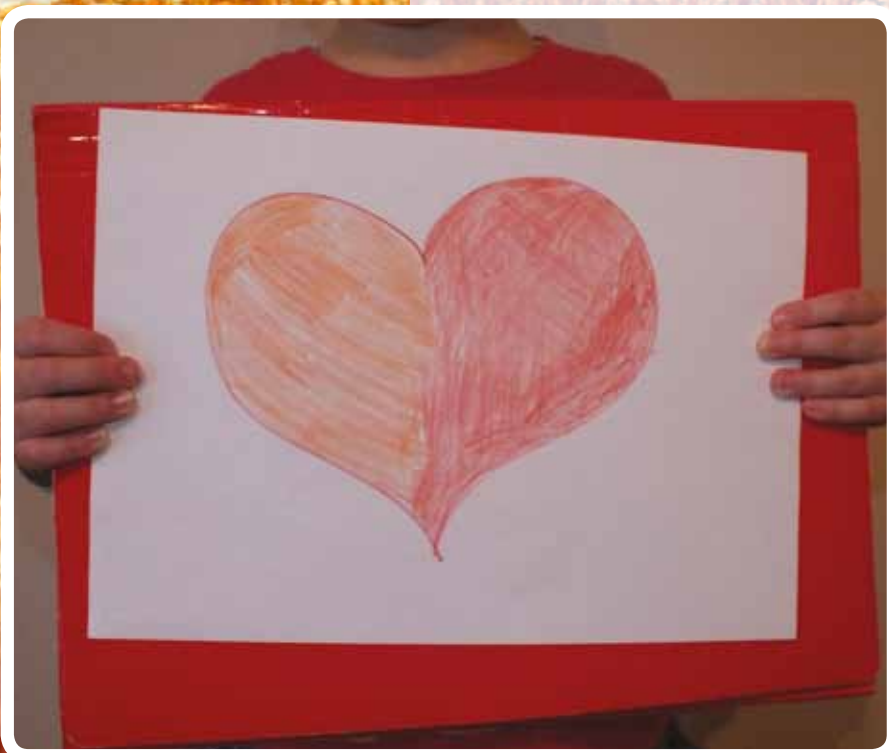
kat, zajos, italos és cigarettafüstös házi mulatságokat, szórakozási alkalmak csak a családi ünnepek és főleg a téli időszakban megrendezett színdarabos bálók voltak, ahol a jó modor, a jó neveltség, a helyes viselkedés kötelező volt a fiatalok részére is.

Love story

Szerelmi lélekpulcsi

A szórakozás, az udvarlás nagyobb része természetesen a téli időszakra esett, mert nyáron a mezőgazdasági munkák fáradtsága megkövetelte a korai lefekvést. Falusi környezetben nyáron a fiatalok inkább csak hétvégeken, vasárnap találkozhattak, mert a hétköznapiakon a földeken vagy a gazdaságban dolgoztak. Ilyen alkalmat adott a templomba járás, nagyobb lányok és fiúk esetében a délutáni közös séta. Este a fiúk csak olyan lányokhoz mentek inkább, akikkel komolyabb érzelmi kapcsolatban voltak. Az udvarlási napok is megvoltak határozva: 3 nap egy héten, szerda, szombat, vasárnap. Ezen a napokon a fiúk nyáron 9 óra körül, téli időben hamarabb bekopogtattak a lányos házakhoz, ahol helyet kínáltak, és a család jelenlétében elbeszélgették az estét fél tizenegy, tizenegy óráig. Közben főleg az anya végezte az esti teendőket, legtöbbször az apa beszélgetett az udvarló fiatalemberrel. A lány ritkán szólt bele a beszélgetésbe inkább ültek a kanapén vagy egy széken ülve kézimunkáztak és hallgattak. Némi változatosságot biztosítottak a társasjátékok, főleg a kártyajátékok.

Ezen szokások a mai fiatalok számára teljesen ismeretlenek és idegenek. A lehetőségek és a viselkedési módok megváltoztak. Nagyszüleinktől ezen történeteket halva elképedünk, hogy nem lehetett megszólalni, amikor udvarló ellátogatott a lányos házhoz. Az idő megkoptatta ezeket a szokásokat és mint érdekes történetek jelennek meg a mai fiatalok számára.

Szabó-Marcsov Veronika,
Szabó Gergő

Horoszkóp

Mit jósol a vidéki égbolt?

BAK (XII.22. - I.19.)

Sokat vagy otthon mostanában, jót tenne a lelkivilágodnak, ha felhúznád a túracipőd és kikapcsolódnál a határban. Szólj egy-két ismerősnek, társaságban nagyobb élmény.

RÁK (VI.22. - VII.22.)

Tele a határ friss csiperkével, vargányával. Fogj egy kosarat és add át magad a gombászás örömeinek. A gyűjtött alapanyagot ellenőriztesd le szakemberrel és készíted is a finom gombapörköltet nokedlivel.

VÍZŐNTŐ (I.20. - II.18.)

Vidéken könnyű kreatívnak lenni: színes falevél, termés, elhullajtott madártoll, csigaház... úton-útfélen rendelkezésre áll. Használd fel a szabadban találtakat és készíts ajtó-, asztaldísz, „dobd fel” az otthonodat. Légy kreatív!

OROSZLÁN (VII.23. - VIII.22.)

Egy kis lakásátrendezés, bútortologatás mindig boldogsággal tölti el a női nemet. Ne is foglalkozz vele, hogy a veled egy háztartásban élő hímnemű(ek) még a jelenlegi változatot sem szokták meg igazán.

HALAK (II.19. - III.20.)

A vidéki „Térfigyelő Rendszerekkel” érdemes jobban lenned. Néhány kedves szó, egy kis csacsogás a padon ücsörgő fehérréppel és nem kell tartanod attól, hogy negatív pletykák áldozata leszel.

SZŰZ (VIII.23. - IX.22.)

Érdemes most nagyobb figyelmet fordítanod a pályázati lehetőségek feltérképezésére. Az együttműködés lehet a kulcs.

KOS (III.21. - IV.19.)

Járj nyitott szemmel és szedd össze a téli vitaminbombád. Gyűjts csipkebogyót, kökényt, galagonyát, fogyaszd őket a legkülönbözőbb formákban és bízz jótékony hatásközlésben.

MÉRLEG (IX.23. - X.22.)

Ahelyett hogy a gyógyszeres fiókba nyúlsz, készíts magadnak gyógyhatású készítményt. A méz-gyömbércitrom kombináció csodákra képes. Megelőzésre is tökéletes, ráadásul finom.

BIKA (IV.20. - V.20.)

Itt az ideje valami újat megtanulnod! Birsalmasajt készítés, kacsá-, libatömés, csipkelekvár főzés – mind a falusi élet velejárója. Ne hagyj veszni a hagyományokat.

SKORPIÓ (X.23. - XI.21.)

Úgy érzed, hogy párod kicsit elhanyagol mostanában, de ne hagy figyelmen kívül, hogy vidéken minden évszaknak megvannak a szezonális feladatai. Légy türelmes és zsörtölődés helyett várd egy pohár forró teával vagy egy pohár borral a munkából hazatérő kedvesed.

IKREK (V.21. - VI.21.)

Nincs még késő, mihamarabb kezd el gyűjteni a vegyepálínkához szükséges alapanyagokat. A jó cefréhez idő kell.

NYILAS (XI.22. - XII.21.)

Mostanában kicsit pang az élet a faluban. Ideje a kezdedbe venni az irányítást, pár személyt összefogni és egy rögtönzött szabadtéri „tárcsa-partyt” vagy társasjáték-estet szervezni a fiataloknak.

Humor

Vigyorsarok

Barcza Balázs

A megfejtéseket az mhviz@mhviz.hu e-mail címünkre várjuk. Beküldési határidő: 2016. március 20., péntek, de. 6:00.
Nyeremény: ajándécsomag, benne minden, ami vidéki...

1. Melyik a helyes?

- a) a méhcsalád uralkodója a királynő, neki engedelmeskedik a boly
- b) a méhcsalád egysége a méhanya, nincs uralkodás,
- c) a királynő és a raj évszaknak megfelelően uralkodik

2. Melyik nem almafajta az alábbiak közül?

- a) Húsvéti rozmaring
- b) Téli arany parmen
- c) Ceglédi piroska

3. Hány napig nevelik a brojler csirkét?

- a) 32-52
- b) 65-70
- c) 68-75

4. Minek a színe a pirók?

- a) az újszülött malacnak
- b) túlrejt árpa kalászé
- c) a magyar szürke borjúé

5. Kérdőzőknek hány foguk van elől, felül?

- a) 0
- b) 12
- c) 8

Múlt évi nyerteseink közül Fehér Tímea dokumentálta nyereményének átvételét és felhasználását... az alábbi levelet tőle kaptuk, melyet szeretnénk Veletek is megosztani.

„Sziasztok!

(...) Köszönöm szépen a finomságokat. :) Finom volt minden.

(...)

Amúgy csak hogy tudjátok, a disznótoros finomságok elfogyasztásához két dolog is kötődik. Az utolsó sikeres vizsgám után fogyasztottam el, mégpedig a kollégiumból való kiköltözés előtti estén. :(Így tehát kettős utolsó vacsora volt.

A pattogatott kukoricához pedig egy olyan kis történetet tennék hozzá, amin kiérződik a vidék-város különbség. :D

Szobatársam ugyanis a fővárosban, míg én Nógrád megyében lakom. Mikrónk már nem volt, így lábosban készítettem el az esti pattogatott kukoricát, ahogy otthon régen anyával szoktuk. Pesti szobatársam, mikor felpattant az első szem, egy kisgyerek örömeivel és frekvenciájával ujjongott, hogy- ú! de jóóó! Pattog, pattog! De cukiii! :D És persze dokumentálta az eseményt a telefonjával. :D

(...) Még egyszer köszönök mindent, Nektek pedig további sok sikert! ;)

Üdv:

Fehér Tímea”

Ha még annál is többre vagy kíváncsi, mint amit kiadványunkból megtudtál rólunk, akkor látogass el a www.mhviz.hu weboldalunkra!